

Bilag 2

Forsvarsministeren.

København, den 7. februar 1952.

Besvarelse af spørgsmål stillet af folketingets udvalg angående forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til lov nr. 242 af 27. maj 1950 om forsvarrets ordning (centralstyrelsen, den kommandomæssige organisation m. v.).

ad 1.

Bestemmelsen om, at forsvarsministeren under krigsforhold kan overdrage forsvarschefen at lede militære styrker af alle værn, tager bl. a. sigte på en situation, hvor landet eller en del af dette er blevet isoleret fra de øvrige Atlantmagter, og hvor den nordatlantiske kommandoorganisation som følge heraf ikke kan virke i sin oprindelig tiltænkte form. Anvendt på denne eller tilsvarende måde vil bestemmelsen ikke stride imod de beføjelser, der er givet den øverstkommanderende i henhold til den i 1950 gennemførte beslutning vedrørende oprettelsen af en fælles vesteuropæisk enhedskommando.

ad 2.

Efter vedtagelsen af majloven af 1950 fastsatte man de fornødne bestemmelser for landets inddeling i landsdelskommandoer og regioner og fastlagde samtidig i store træk opgavefordelingen mellem disse, for så vidt angår forsvarsforberedelserne. For at overgangen til nyordningen kunne finde sted med mindst muligt afbræk i det forsvarsforberedende arbejde, lod man — indtil forsvarsstaben var endeligt organiseret og samarbejdet — indtil videre landsdelskommandoerne forblive under hærkommandoen, også for så vidt angår det forsvarsforberedende arbejde.

De ændringer, der umiddelbart herefter fandt sted indenfor NATO, herunder oprettelsen af den nordeuropæiske region med admiral Brind som chef, bevirkede, at man fremdeles stillede sagen i bero, således at de forsvarsforberedende arbejder for hærens vedkommende stadig har påhvilet hærkommandoen.

Som følge heraf er forsvarsstaben aldrig blevet udbygget til det omfang, som oprindeligt forudsat ved vedtagelsen af majloven, men kun i den udstrækning, som forsvarschefens opgaver — bortset fra planlægning — medførte, og den nu foreslåede ændring vil ikke medføre, at personel, som er tilknyttet forsvarsstaben, kan frigøres til anden tjeneste indenfor forsvaret.

Det skal endvidere oplyses, at efterretningstjenesten, som siden 1945 har været fælles for værnene, fortsat bør være det og indgå som en afdeling i forsvarsstaben.

ad 3.

Militærkomiteen er den øverste militære myndighed indenfor NATO, og samtlige Atlantmagter er repræsenteret heri på højeste nationale, militære plan. Repræsentanterne deltager — på grundlag af de retningslinier, der meddeles dem fra de respektive regeringer — i udarbejdelsen af de direktiver og instrukser, som militærkomiteen udsteder til Atlantpagtens militære kommandoorganer (SACEUR, SACLANT m. fl.). Man opnår herved, at de enkelte medlemslandes nationale, militære interesser tilgodeses.

Hvilken grad Danmarks repræsentant i militærkomiteen har, er ikke i sig selv afgørende. Derimod vil det være af afgørende betydning, at den pågældende officer står over værnene og har ansvar for, at samtlige værns interesser varetages med det samlede forsvars brugbarhed for øje. Såfremt man til stillingen valgte en officer fra et af værnene, ville den pågældende — hverken udadtil eller indadtil — kunne optræde med samme autoritet som en forsvarschef, der har det i lovforslaget forudsatte ansvar for værnenes uddannelse og brugbarhed til forsvar.